

Camille

Camille

Jan Ruysbergh

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

#Like
me®

HOOFDSTUK 1

‘Wow, mama, vet! Echt! Goed gekozen! Applaus voor jezelf!’
Camille keek haar ogen uit toen haar moeder de Beukenlaan insloeg. Monique reed bewust langzamer dan normaal, zodat haar dochter volop kon genieten van de eerste indrukken.
‘Kaapstad was niet slecht, maar hier gaan we ons zéker thuis voelen’, zei Monique met een tevreden glimlach. Ze was blij dat Camille nu al zo onder de indruk was, en het zou nog beter worden. ‘Nummer 25, we zijn er!’

De witte Porsche reed langzaam de oprijlaan op. Camilles mond viel open toen ze de statige villa voor zich zag opdoemen. ‘O mama, dit is nog beter dan ik had gedacht! Het huis ziet er nog veel indrukwekkender uit dan op de foto’s die je me op je laptop getoond hebt.’
‘Tja, je vader en ik hebben goede smaak, dat wist je toch?’, zei Monique lachend.
Ze stapten uit. Camille kon niet wachten om naar binnen te gaan.

‘Komaan mama, haast je eens!’ riep Camille ongedurig. ‘Jaja, Miss Ongeduld’, zei Monique terwijl ze in haar dure handtas haar sleutelbos zocht. Ze droeg een crèmekleurig mantelpakje van Chanel dat perfect paste bij haar nieuwe, kortere blonde kapsel. Ze zag eruit als een echte Hollywooddiva met haar donkere zonnebril en hoge hakken.

De grote witte voordeur zwaaide langzaam open. Camille stapte de hal binnen en klapte verrukt in haar handen. ‘Zo cool! Echt super!’ In de gang stonden een twintigal grote dozen en een stuk of tien reiskoffers. Die waren enkele dagen geleden al door een koerierdienst afgeleverd. Camilles vader Hugo had vergaderingen in Londen en was vorige week al even naar Antwerpen gekomen om de verhuis voor te bereiden.

‘Jammer dat papa er niet is’, zei Camille stil. ‘Och schat, overmorgen komt hij naar huis. Zo lang moeten we hem niet meer missen!’ antwoordde Monique terwijl ze haar dochter zacht door de haren streekte.

Ze was opgelucht dat Camille zo enthousiast was over het huis. Camille was er eerst helemaal niet zo happig op geweest om uit Zuid-Afrika weg te gaan. Daar hadden ze twee jaar aan een klein meer in een mooi landhuis gewoond, aan de rand van Kaapstad. In een chic resort waar enkel rijke buitenlanders woonden. Het domein was helemaal omheind, en enkel toegankelijk via een bewaakte toegangspoort.

Ze waren naar daar verhuisd voor het werk van Hugo. Hij leidde een groot IT-bedrijf en werkte al internationaal voordat ze Camille in hun leven verwelkomd hadden. Voor het gezin Van Beem was het de normale gang van zaken om ongeveer om de twee jaar te verhuizen.

Ze hadden een tijd in Chicago gewoond, dan in Chili en daarna in Tokio. Maar daar kon Monique niet zo goed aarden.

Zuid-Afrika vond ze wel leuk, het klimaat beviel haar enorm en ze hadden leuke burens. De Johnsons, een gepensioneerd Amerikaans echtpaar dat zelf geen kinderen had en Camille vertroetelde als een prinses. Dat was een van de redenen waarom Camille niet graag terug naar België verhuisde, ze zag Jeremiah en Emilia Johnson als haar grootouders. De ouders van zowel Monique als Hugo waren al jaren geleden gestorven, dus Monique was blij dat Camille op die manier toch een soort oma en opa had.

Op de tafel in de ruime, heldere woonkamer – het zonlicht viel ongehinderd binnen door de grote ramen en toverde lichtgevende dansende vlekken op de muren – lag een brief.

‘Ah, van het SAS. De school aan de stroom’, zei Monique. Ze opende de enveloppe en las luidop voor wat er in de brief stond.

‘Geachte juffrouw Van Beem, we zijn heel blij dat je aan onze school bent ingeschreven. We verwachten je op 1 september om 8.30 uur op de speelplaats. Daar zullen onze leerkrachten de nieuwe leerlingen opvangen. We doen er alles aan om het je zo aangenaam mogelijk te maken en wensen je alvast een geweldig schooljaar. Hoogachtend, Karel Wolfs, directeur.’

‘Dat is vriendelijk van die man’, zei Monique. Camille trok haar neus op. Ze had helemaal nog geen zin om aan school te denken. Een nieuwe school waar ze nog niemand kende, het boezemde Camille

eerlijk gezegd wel wat angst in. Ze was eerder verlegen en teruggetrokken, ook in de school in Kaapstad had ze nooit echt veel vrienden en vriendinnen gehad.

‘Mama, zeg, ik wil nu niets horen over school. Het is nog twee weken grote vakantie, hé. Laat me gewoon eerst wat genieten van ons nieuwe huis.’ Ze liep de trap op. ‘Ik ga mijn kamer ontdekken. De tweede deur links was het, toch?’

‘Ja, klopt’, antwoordde Monique afwezig. Ze zat er een beetje mee in dat Camille zo weinig enthousiast reageerde op haar nieuwe school. Monique was er eigenlijk ook voorstander van geweest om haar aan een chic meisjescollege in het centrum van Antwerpen in te schrijven, maar haar man had aangedrongen dat hun dochter naar het SAS zou gaan. Hij was zelf nog oud-leerling van de school, en had hele goede herinneringen aan het SAS, ook aan de directeur die toen net de vorige directeur, meneer Van Gothem, opgevolgd had. ‘Die Karel Wolfs is een hele integere man die het heel goed voorheeft met de leerlingen van zijn school’, had Hugo vol vuur verteld toen ze over de toekomst van Camille aan het praten waren. ‘Het niveau van het onderwijs is er heel goed. Veel hoger dan hier in Kaapstad. Nu ze naar het middelbaar moet, is het beter dat ze in België naar school gaat.’

Monique was eerst een beetje verbaasd, want het was Hugo die per se altijd voor de internationale carrière wou gaan. Dat ze daarvoor wel een hoge tol betaalden en regelmatig moesten verhuizen naar weer een andere wereldstad, waar het iedere keer weer even aanpassen was, was voor hem nooit een bezwaar geweest. Voor Monique in het begin wel, maar stilaan had ze zich aangepast aan het jachtige

nomadenleven van haar man. Dat ze in ruil een luxeleventje kon leiden – Hugo verdiende sloten geld en hun fortuin groeide zienderogen aan – maakte natuurlijk heel veel goed.

In Kaapstad leidden Monique en Camille een luilekkerleventje. De winters waren zacht, de zomers aangenaam warm maar nooit té heet, de natuur was prachtig en in het centrum van Kaapstad waren voldoende boetieks om regelmatig te gaan shoppen. Monique bezocht geregeld een kunstgalerij van een Vlaams echtpaar dat naar Kaapstad was uitgeweken. Monique vond de moderne kunstwerken die ze daar verkochten ronduit schitterend. Af en toe kocht ze er zelf een schilderij of een beeld.

Toen haar man aankondigde dat hij een nieuwe vestiging van het IT-bedrijf vanuit Antwerpen zou gaan leiden, had Monique niet echt een vreugdesprongetje gemaakt.

‘O, Antwerpen’, had ze geantwoord. Vanuit het zonnige Kaapstad verhuizen naar het vaak zo druilerige België leek haar echt geen fijn vooruitzicht. Het enige voordeel was dat Hugo erin had toegestemd dat zij de zoektocht naar een nieuw huis in de buurt van Antwerpen voor haar rekening mocht nemen. En dat ze een wel heel ruim budget ter beschikking kreeg. Toen ze op een immosite het huis in de Beukenlaan 25 te koop zag staan, was ze meteen verliefd. Ineens zag ze het helemaal zitten om zich terug in België te settelen. En misschien zou Hugo vanaf nu ook wat meer thuis zijn, wat hun relatie zeker ten goede zou komen.

Bijkomend voordeel was dat Monique de banden weer zou kunnen aanhalen met haar vroegere beste vriendin Michèle, die ze altijd Mimi noemde. Mimi woonde in de buurt van de Beukenlaan,

ook in een chique wijk. Ze was net als Monique getrouwd met een rijke zakenman. Maar toen Mimi een zoontje kreeg, Tanguy, was hun vriendschap gaandeweg verwaterd. Jammer, want Monique had af en toe nood aan het luisterend oor van een goede vriendin bij wie ze haar hart kon uitstorten.

‘Mama. Ma-maaaa!’, klonk ineens de ongeduldige stem van Camille. Monique schrok op uit haar gedachten. ‘Ja, schat, wat is er?’ ‘Kom toch eens kijken!’, riep Camille bovenaan de trap. Monique ging snel naar boven. Vol trots toonde Camille haar moeder haar nieuwe slaapkamer.

‘Ze is zo ruim! Nog groter dan die ik had in Kaapstad!’, zei Camille verrukt terwijl ze haar moeder een knuffel gaf. Monique begon te stralen. ‘Ik ben zo blij dat je ons nieuwe huis zo leuk vindt’, zei ze.

‘Jij en papa zijn de max!’, zei Camille terwijl ze haar smartphone omhoog hield. ‘Kom, we sturen hem een selfie. Say cheese!’ Camille en Monique poseerden hoofd tegen hoofd. ‘Mooi, we staan er allebei goed op’, zei Camille en begon op haar smartphone te tokelen. Ze stuurde snel de foto door via WhatsApp. Even later kwam er al een berichtje terug uit Londen.

PAPA

Blij dat mijn twee vrouwen het zo naar hun zin hebben ginder! 👍 Liefs, papa.

CAMILLE

Love you, papa! Ik mis je ❤️

HOOFDSTUK 2

Camille genoot met volle teugen van hun nieuwe huis in Antwerpen, midden in het groen. Ze had rustig haar tijd genomen om haar spullen uit te pakken en haar nieuwe slaapkamer helemaal naar haar smaak in te richten. Samen met haar moeder was ze nog een middagje naar een interieurwinkel gereden om nog wat exclusieve designmeubels op te pikken. Haar vader vond het allemaal prima. ‘Gaan jullie maar wat gaan shoppen, dan kan ik intussen rustig nog wat dringende dossiers afwerken,’ zei hij voor hij zich in zijn bureau terugtrok met zijn laptop.

‘Toe papa, ga toch mee!’, smeekte Camille. Hugo twijfelde even, maar moest Camille toch teleurstellen. ‘Sorry schat, ik heb echt geen tijd. Volgende week moet ik weer voor een paar dagen weg, naar Stockholm, en dit moet ik echt voordien afgewerkt hebben.’

Monique wierp haar man een kille blik toe, maar hij deed alsof hij het niet gezien had. ‘Kom, dames, ga jullie nu maar amuseren. Tot vanavond!’

Monique zuchtte. ‘Oké, dan gaan we maar, hé Camille.’ Camille knikte. Haar teleurstelling maakte plaats voor opwinding. Ze wou nog

een toffe spiegel kopen voor op haar slaapkamer, en een paar grappige blikvangers. Haar moeder had ook beloofd dat ze een paar leuke fotokaders zou kopen om aan de muur te hangen.

De inrichting was tegen eind augustus helemaal top. Camille genoot ervan rustig op haar bed naar muziek te luisteren, een boek te lezen, aan haar bureau wat te tekenen of in haar dagboek te schrijven. Af en toe dwaalden haar gedachten af. Het nieuwe schooljaar stond voor de deur, en daar werd ze niet bepaald vrolijk van.

Het voordeel was dat haar moeder nog met haar was gaan shoppen in Antwerpen om een nieuwe boekentas te kopen, en uiteraard ook wat nieuwe kleren. ‘Op zo’n eerste schooldag moet je er piekfijn uitzien’, zei Monique terwijl ze in de kledingrekken snuisterde. ‘Je bent nieuw daar, en een goede eerste indruk maken is altijd heel belangrijk.’

Niemand lette op Camille toen ze die eerste september om 8.15 uur uit de auto van haar moeder stapte. Monique haalde intussen de fiets van Camille uit de koffer. Heel voorzichtig, want ze was bang dat de fietsketting haar dure jurk van Armani zou besmeuren. ‘Amuseer je schat! En voorzichtig naar huis fietsen straks, hé. Ik kan je jammer genoeg niet oppikken om 16 uur, want ik heb een afspraak met mijn beste vriendin Mimi om koffie te gaan drinken. Ik kijk er enorm naar uit om na al die jaren nog eens gezellig bij te kletsen.’

‘Dat zal wel’, zei Camille. ‘Ik wou dat ik ook gewoon kon doen waar ik zin in heb.’

Monique voelde zich even schuldig. ‘Maar de komende dagen kom ik je om 16 uur stipt aan de schoolpoort oppikken, beloofd!’, zei ze. Ze zwaaide nog eens naar haar dochter, en drukte vervolgens flink het gaspedaal in.

De moed zank Camille in de schoenen. Ze had ineens heel veel zin om terug op haar school in Kaapstad te zijn. Daar kende ze tenminste een aantal leerlingen, hier kende ze niemand.

Monique had de haren van haar dochter in twee vlechtjes gedaan. Camille vond zelf dat ze er als een boerendochter uitzag, maar ze durfde niet te protesteren. Ze droeg een geruite rok tot net onder haar knieën, platte blauwe schoenen en een witte blouse met een grote strik. Alsof ze haar communie ging doen. Camille voelde zich echt overdressed als ze naar de andere meisjes op de speelplaats keek. Lap! Daar had je het al. Enkele meisjes wezen in haar richting. ‘Hihi, wat een raar wezen. Zo ouderwets gekleed!’, zei een meisje met lange, donkerblonde haren. ‘Oh Merel toch, jij moet echt bij de fashion police gaan’, giechelde één van haar drie vriendinnen vol bewondering. Camille beet nerveus op haar lip, ze voelde tranen in haar ogen prikken. Ze kromp ineen als een angstig vogeltje. Camille keek angstig op en zag dat niet alleen een jongen met donkere huid en een bril naar haar stond te staren, maar ook nog een ander meisje. Ze had halflang zwart haar dat in een staartje gebonden was, en zag er oosters uit.

Oei, ze komt naar mij toe. Wat wil die van mij?, dacht Camille in paniek. ‘Hey, ik ben Kyona. Ook nieuw hier?’, klonk het. ‘Euh... ja. Ik ben nieuw’, antwoordde Camille zwakjes. Valt het zo op dan?, dacht ze. Er viel al meteen een pijnlijke stilte.

‘Ik hoop dat het een leuke school is’, probeerde Kyona het gesprek opnieuw op gang te trekken. Camille knikte. ‘Ja, ik hoop het ook’, zei ze stil. Ze haalde diep adem. Dat hielp, want ze voelde zich rustiger worden. Het meisje leek geen slechte bedoelingen te hebben.

‘Jij heet dus Kyona? Een speciale naam’, zei Camille zacht. ‘Ja, ik kom uit China’, antwoordde Kyona een beetje verlegen. ‘Ha, ik had al een flauw vermoeden’, zei Camille.

‘Natuurlijk. Die smalle oogjes hé!’ probeerde Kyona te grappen. Ze lachten allebei. Het ijs was gebroken. Camille stak haar hand uit. Haar moeder had haar opgevoed als een beleefd meisje. ‘Aangename kennismaking, Kyona. Ik heet Camille.’ De twee meisjes schudden een beetje stijfjes elkaars hand. Het kwam een beetje awkward over, dat beseften ze alle twee. Ze begonnen beiden te lachen.

De bel rinkelde. ‘Nu is er echt geen ontsnappen meer aan’, zei Kyona. Ze knikte Camille bemoedigend toe. Camille lachte even nerveus en begon te giechelen. ‘Ontsnappen? Het is hier toch geen gevangenis, hè?’, vroeg Camille. ‘Neenee’, probeerde Kyona haar gerust te stellen. ‘Allee, toch niet na 16 uur. Ze zullen ons dan wel naar huis laten gaan zeker?’ Camille glimlachte. Ze vond die Kyona best wel sympathiek. En zo hoefde ze tenminste niet alleen naar het klaslokaal te stappen. Een vriendelijke vrouw met zwart krullend haar hield hen tegen. ‘Ho dames, jullie zijn nieuw, niet? Alle eerstejaars moeten nog op de speelplaats blijven, voor de indeling van de klassen. Wacht hier maar even.’ Zenuwachtig met haar handen wringend stapte ze weer weg. Camille werd ineens weer zenuwachtig. De indeling van de klassen! Ze zou toch wel bij Kyona in de klas zitten? Ze hoopte het uit de grond van haar hart.

HOOFDSTUK 3

In het midden van de speelplaats stond een man met een grote megafoon in de hand. Hij was niet zo heel groot, en had een kleine snor en een beginnende dubbele kin. Het was de directeur, Karel Wolfs. Camille had hem nog nooit gezien, maar Kyona zei dat ze hem al eens had ontmoet toen ze zich ging inschrijven, samen met haar moeder. ‘Het is echt een hele vriendelijke man’, fluisterde Kyona.

Hij kuchte een paar keer voor hij van wal stak. ‘Beste leerlingen, welkom op het SAS. De school aan de stroom! Met een stroom aan nieuwe leerlingen en die vloeien de komende jaren hopelijk vlotjes allemaal door naar het laatste middelbaar!’

Camille en Kyona keken elkaar met pretlichtjes in de ogen aan. Wat een grapjas, die directeur... not! Dat vond hij nochtans zelf wél, want hij onderbrak even zijn speech om luidop te lachen met zijn eigen grapje. Hij was de enige. Buiten de vriendelijke vrouw met de zwarte krullen, zij lachte ook mee. ‘Mevrouw Lucia Schmidt – onze hulpleerkracht en tevens jullie muziklerares – zal jullie dadelijk naar jullie klaslokalen begeleiden’, zei Karel Wolfs terwijl hij zijn wijsvinger op haar richtte. Lucia Schmidt keek triomfantelijk rond, af en toe naar

een leerling knikkend. ‘Ze is precies wel een vriendelijke. Oef!’, fluisterde Camille tegen Kyona.

‘Ik ga nu de namen afroepen van klas 1A’, galmde het door de megafoon. Karel Wolfs schraapte nog eens zijn keel, terwijl Lucia Schmidt met haar arm helemaal uitgestrekt wees naar een klaslokaal aan de overkant van de speelplaats, waar een groot bord met ‘1A’ stond.

‘Eline Broers’, ‘Julie Debruyne’, ‘Vince Dubois’. De directeur keek heel even streng over zijn brilletje heen. Dat kon Vince blijkbaar niet deren. Zelfverzekerd stapte hij naar voren. Verschillende meisjes waren duidelijk onder de indruk van de knappe verschijning. Ook Camille was even van haar melk toen Vince naar haar knipoogde.

‘Seppe Janssens’, ‘Merel Mintiens’. Die laatste stapte heupwiegend naar de overkant, alsof de speelplaats een lange catwalk was. Camille durfde haar amper aan te kijken.

‘Adeyemi Mw... Mwamba.’ Karel Wolfs struikelde bijna over de naam. Een jongen met een donkere huid en een brilletje huppelde vrolijk in zijn korte knalgele broek naar de andere kant van de speelplaats. ‘Zeg maar Yemi hoor, meneer de directeur!’ Hier en daar klonk gelach. Yemi zwaaide eens vriendelijk naar Camille en Kyona. Camille wist niet goed wat ze moest doen en toverde een flauw glimlachje op haar lippen. Daarna sloeg ze vlug haar ogen neer.

‘Lenn Peeters’, ‘Ruben Ramaekers’, ‘Camille Van Beem’. Oei, de directeur had haar naam afgeroepen. Verlegen stapte Camille naar voren. Ze kreeg een lichte bloos op de wangen.

‘Nona Willems.’ Ha, dat meisje met het rode haar heette dus Nona. Ze hoorde bij het kliekje van Merel Mintiens, samen met Julie en Eline. Camille luisterde gespannen naar de directeur. Hij zweeg. Ze keek naar de andere kant waar Kyona nog steeds stond, zenuwachtig op haar lip te bijten. Camille kreeg plots schrik dat zij de laatste in het

alfabet was geweest. Dus dan zou Kyona niet bij haar in klas 1A zitten. Een lichte paniek maakte zich van haar meester.

‘Oei, ik heb per ongeluk nog een naam vergeten’, klonk het plots. De directeur veegde enkele zweetdruppels die op zijn voorhoofd parelde weg. Hij haalde nog eens diep adem, en met plechtige stem declameerde hij: ‘Kyona Wen!’

Camille glimlachte opgelucht naar Kyona. Die knipperde even met de ogen, alsof ze bruusk uit een droom ontwaakte. Ze bleef beduusd staan. Het drong precies niet helemaal tot haar door dat de directeur haar naam afgeroepen had. Camille wou naar haar toelopen om haar te gaan halen. Maar toen Karel Wolfs nog eens voorzichtig de naam herhaalde, stak Kyona geschrokken haar hand op. ‘Euh, ja meneer, dat ben ik!’ Haastig stapte ze naar voren.

‘Oké, daarmee is klas 1A afgehandeld en kan ik nu overgaan naar klas 1B!’, riep Karel Wolfs door de megafoon. Camille greep Kyona bij de arm. ‘O, ik ben zo blij dat we samen in de klas zitten’, zei ze.

In het ruime klaslokaal waren al een paar banken bezet toen Kyona en Camille binnenkwamen. Merel en haar vriendinnen hadden een bank uitgezocht vlak bij Vince en Lenn. Camille wist even niet goed waar ze zou gaan zitten en bleef aan de zijkant staan wachten.

‘Die ouderwetse trien zit ook bij ons in de klas’, fluisterde Eline tegen Julie. Ze keken uitdagend naar Camille. Die werd zo rood als een tomaat. Ze voelde hoe ze lichtjes trilde.

Kyona had hun gemene opmerking opgevangen en kon zich niet bedwingen om erop te reageren. ‘La... laat Camille gerust’, stotterde Kyona.

‘Oei, oei!’, zei Eline verongelijkt. ‘Wat krijgen we nu?’ Camille keek Kyona dankbaar aan. ‘Lief dat je zo voor me opkwam’, fluisterde ze.